

Open sollicitatie voor de herleving van het muziktrio.
© jo goossens

Afwisselend vragen De Knöppele, Dieter Koblenz en Eddy Wannabe Limburgse artiesten het hemd van het lijf. Deze keer Jos en Pierre op bezoek bij Angelique Ummels. Een interview met een knipoog.

MET DE KNÖPPELE

Waar De Knöppele hun onderwerp voor deze week moeten zoeken? Dat weten ze best. In Geulle. Daar woont namelijk Angelique Ummels, voorheen de motor van het meidentrio Déjà Vu, dat ze tegenwoordig als éénpitter draaiende houdt. „En”, appen de twee alpino's, „niet alleen heeft Angelique een nieuwe single uit, ze ondersteunt ook nog een tehuis voor met hiv besmette kinderen in

Thailand”. De waarheid blijkt weer eens in het midden te liggen, want het tweede klopt, maar van een single is geen sprake. Het lijkt er eerder op dat Jos en Pierre er een dubbele agenda op na houden, want meteen na aankomst in huize Ummels (de achternaam van de met Ben Ummels getrouwde zangeres) solliciteren ze al naar de twee opengevallen plaatsen in het trio. Of ze nooit gedacht heeft aan twee heren op de achtergrond. „Dat zou een flinke backing met een geweldige klankkast zijn”, menen Jos en Pierre. Maar inmiddels blijkt Angelique zo gewend aan solo optreden, dat aanvulling niet meer nodig is. „Natuurlijk mis ik de andere meiden. We hebben samen de beslissing genomen. Elk weekend onderweg werd hen te veel in combinatie met hun gezinnen. We waren altijd met z’n vieren onderweg, want Ben ging ook mee. We waren altijd lekker aan het kletsen onderweg en we hebben heel wat afgelachen. Toen we voor de eerste keer in Eijsden op de herenzitting optraden, haalde ik een man uit het publiek bij het nummer D’n Allerierste Kier. Hij moest door z’n knieën gaan op de maat van het refrein. Het publiek schaterde toen ik hem toezong. Ik dacht nog: die is blijkbaar populair hier. Bleek het de pastoor te zijn! Hij is daarna ons eerste album uit komen reiken tijdens de cd-presentatie. Nu ik alleen ben, wilde ik in het begin alles alleen doen, de leadzang én de koortjes. Maar inmiddels is de knop om. Maar jullie hebben met de Patronaatsknöppele toch eigenlijk hetzelfde meegemaakt?”

„En dat heeft alleen maar voordelen”, antwoordt Jos, „want nu hoeven we de gage nog maar met z’n tweeën te delen”. Angelique vindt muziek maken echter zo leuk dat geld op de tweede plaats komt. Als het echter gaat over de door haar en Ben opgerichte Stichting Vrienden van Sarnelli vormt geld wél een belangrijk thema. Want dat is nodig om het Sarnelli House in Thailand te steunen. In de plaats Nongkhai in het noordoosten van Thailand vangt de Amerikaanse redemptorist father Mike Shea met hiv en aids besmette kinderen op. Gennaro Sarnelli was één van de eerste volgelingen van de heilige Alfonsus-Maria de Liguori, de stichter van de congregatie der redemptoristen, die zich ten doel stellen de allerzwaksten in de samenleving te helpen. Het huis - eigenlijk zijn het verschillende huizen in dezelfde plaats, zegt An-

gelique - is naar hem vernoemd. Pierre maakt er in zijn enthousiasme al een soort Sinterklaas van, maar daar heeft father Mike niet genoeg aan. „Als je dat daar ziet, ben je verkocht. Hoe hij in het veld staat. Ze hebben niets, niks pracht en praal. Aanpakken! Het is onze tweede familie geworden”, aldus een enthousiaste Angelique. Dankzij haar collega’s en een begrijpende baas bij de SNS Bank waar ze werkt, kan ze drie maanden per jaar naar Thailand. „De maanden dat ik er wel ben, werk ik veel over om zo weer uren te sparen.” Geldt dat ook voor Ben? „Ach, die missen ze niet op het werk”, meent Pierre.

En hoe zit het nou met die cd? „Ik ben nu eerst leuke nummers aan het verzamelen. Ik neem de vrijheid ook in het Engels te zingen. Via de sociale media breng ik ze naar buiten. Het zou leuk zijn als ik ze op een of andere manier aan Thailand zou kunnen linken.”

---

bij het nummer d’n allerierste kIer haalden we een
pastoor uit het publiek. Angelique Ummels

JAN CUIJPERS